



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. května 2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a soudců JUDr. Ivana Holíka a Mgr. Víta Krchňáčka, **odvolání obžalovaného M.F.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, tč. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX a **poškozené A.B.**, nar. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 16. 2. 2016, č. j. 2T 64/2014-1022, a rozhodl **t a k t o** :

- I. Z podnětu odvolání obžalovaného se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek zrušuje ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy ohledně poškozené A.B..

Podle § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu je obžalovaný podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinen zaplatit poškozené A. B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, na náhradě nemajetkové újmy částku 200.000 (dvě stě tisíc) Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená A. B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

- II. Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozené A. B. **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M. F. uznán vinným ze spáchání ad. 1) zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a ad. 2) zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že 1) v přesně nezjištěné době od měsíce února 2013 do srpna 2013, kdy měl milenecký poměr s poškozenou A.B., narozenou dne XXXXX, v místě bydliště poškozené ve 4. podlaží č. XXXXX na ulici XXXXX v domě č.p. XXXXX poté, co jej omylem oslovila jiným křestním mužským jménem, uchopil její hlavu a bouchal s ní o zeď kuchyně, následně ji za vlasy strhl na postel se slovy, aby mu poškozená ukázala, jak se kurví a strhnul z ní oblečení a spodní prádlo, pak si na hrudník poškozené ležící na zádech sednul obkročmo, čímž jí přisednul ruce, aby se nemohla bránit a strkal jí své prsty do úst, poté si rozepnul kalhoty a vytáhnul penis, který jí rovněž strkal do úst, za účelem, aby mu jej poškozená sála, přitom poškozenou držel pod krkem, poškozená se bránila kousáním, proto sesedl, roztáhl poškozené rukama nohy a vykonal na ní soulož, a dále v blíže neurčeném bytě v Praze poblíž Olšanského náměstí v době společného pobytu ve dvou případech si proti vůli poškozené A. B. vynutil proti její vůli a přes její fyzický odpor pohlavní styk, blíže nezjištěného dne v měsíci srpnu 2013 poškozenou přemluvil, aby ho u sebe nechala přespat, a poté, když mu poškozená řekla, aby odešel pryč, jí řekl, že si s ní alespoň naposledy zasouloží, což poškozená odmítla, brečela, lehl si na poškozenou, která ho rukama od sebe odstrkovala, poškozenou bil rukama do hlavy, přikázal jí, aby držela, poté uchopil její ruce, kterými jí bolestivě kroutil a následně na poškozené vykonal 2x po sobě soulož, 2) dne 9. 9. 2013 v době kolem 05.00 hodin v bytě poškozené A. B., nar. XXXXX, kam obžalovaný přišel předchozího dne, došlo k hádce kvůli údajné nevěře obžalovaného, kterou poškozená dovodila z komunikace v mobilním telefonu obžalovaného, poškozená začala obžalovaného z bytu vykazovat, na to obžalovaný vstal z postele a poškozenou jednou udeřil prudce rukou do hlavy tak silně, že poškozená upadla na zem, a poté poškozené ležící na zemi kopl do pravé ruky, čímž jí způsobil jednak zlomeninu loketní kosti pravé ruky a jednak zhmoždění mozku s otokem mozku s vícečetnými ložisky prokrvácení, tedy zranění, které by bez adekvátní odborné pomoci bylo život ohrožující, po napadení nechal poškozenou ležet na zemi, ta se doplazila do pelechu svého psa a později do postele, kde zůstala ležet, a ačkoli obžalovaného žádala o přivolání lékařské pomoci a též o odvoz do nemocnice pro silné bolesti hlavy a ruky, kdy po úrazu hlavy zvracela, upadala do mdlob a nebyla schopna si zavolat pomoc sama, obžalovaný její opakované žádosti o pomoc odmítal s tím, že má být poškozená zticha a má chcípnout, se zlomenou rukou jí hýbal, aby ji přesvědčil, že ruku zlomenou nemá a pouze simuluje, a do nemocnice ji odvezl až dne 10. 9. 2013 kolem 14.30 hodin, kdy svým jednáním způsobil škodu ve výši 18.986 Kč České průmyslové zdravotní pojišťovně spočívající v nákladech vynaložených na hospitalizaci a léčbu poškozené.

Za tato jednání mu byl uložen podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Současně mu bylo uloženo, aby podle § 228 odst. 1 trestního řádu zaplatil poškozené České průmyslové

zdravotní pojišťovně se sídlem Jeremenkova 11, Ostrava-Vítkovice, IČ: 47672234 částku 18.986 Kč a poškozené A. B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 200.000 Kč k náhradě škody, jakožto uplatněnou nemajetkovou újmu. Dále byla podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozená A. B. s nárokem na náhradu škody spočívající v bolestném odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláním obžalovaného a poškozené A. B.. Obžalovaný odůvodnil své odvolání směřující do všech výroků napadeného rozsudku prostřednictvím své obhájky. V odvolání namítá, že soud I. stupně nevěnoval pozornost dokazování a odkazuje na pasáže své obhajoby učiněné již před soudem I. stupně vztahující se k vyloučení násilí nebo pohrůžky násilí při pohlavním styku s poškozenou, což opírá o výpovědi svědků P.S., Z.S., L.P., D.C, které se o tom nezmiňují, v běžnosti chování v této oblasti odkazuje na znalecký posudek sexuologický. Namítá také nesprávnost odkazu na výpovědi svědků G.K. a dalších ohledně události v Itálii, když tyto jsou nepřesné a odlišné od výpovědí učiněných před soudem, který v této věci rozhoduje. Dále opakuje námitky ohledně posouzení věrohodnosti poškozené, cituje pasáže z její výpovědi a zdůrazňuje její e-mailové a SMS zprávy, v nichž jej v srpnu a září 2013 drsným a vulgárním způsobem vybízí k sexu. Dále namítá, že po provedení výpovědi poškozené z přípravného řízení nebyla tato dotázána na rozpory ve svých výpovědích, v době jejího opakovaného výsledku nebyl také pořízen přepis videozáznamu její výpovědi z přípravného řízení a ten nebyl k důkazu konstatován. Namítá, že soud I. stupně se měl důsledně zabývat věrohodností poškozené, popsal způsob prováděného násilí v rozporu s provedenými důkazy a věrohodnost opírá pouze o vytržené závěry z posudku PhDr. Marcely Langové Šindelářové, která naopak i konstatuje, že obviněná má schopnost vyvolávat si v mysli představy, které se liší od reality. Navíc poškozená nebyla vyšetřena podrobně k její věrohodnosti ohledně zločinu znásilnění. Věrohodnost poškozené je tak třeba zkoumat v souvislosti se všemi provedenými důkazy. Současně namítá ve vztahu ke skutku ad. 2 rozpornost výpovědi poškozené a cituje pasáže její výpovědi učiněné v hlavním líčení a přípravném řízení ohledně vzniku zranění. Nevěrohodnost poškozené dále dle obžalovaného dokládají i nepodložené lékařské zprávy a doklady k náhradě škody, které doložila. Namítá, že se soud I. stupně tedy nezabývá rozpory v provedených důkazech ani bližším hodnocením věrohodnosti poškozené, odkazuje např. na svědka J.H., který nikdy neslyšel křik z bytu poškozené, přestože se zde mělo násilí odehrávat. Bylo tedy na místě důkazy hodnotit v souladu se zásadou in dubio pro reo a při rozpornosti důkazů mělo být rozhodnuto v pochybnostech ve prospěch obviněného. Dále obžalovaný uvádí, že soud I. stupně nerespektoval ani pokyny rozhodnutí odvolacího soudu z předchozího rozhodnutí, když nedoplnil dokazování v intencích, které mu byly uloženy, navíc převzal do rozhodnutí v podstatě shodný výrok i odůvodnění z předchozího rozhodnutí. Totéž se týká výroku ke skutku ad. 2 rozsudku, kde výrok neodpovídá skutkovým zjištěním soudu I. stupně ani úrazovému ději a to přes změnu důkazní situace. Soud I. stupně nehodnotil důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu. Z hlediska následků zranění pak soud I. stupně chybně hodnotil závěry znaleckých posudků, z nichž vycházel; namítá, že posudek zpracovaný prof. MUDr. Miroslavem Hirtem CSc. hodnotil i okolnosti, k nimž neměl oprávnění, když jako znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství se specializací patologická anatomie se tento neměl vyjadřovat k vážnosti vzniklého zranění, neboť není specialistou traumatologem ani neurologem a neurochirurgem, nemá klinickou praxi a praktické zkušenosti s průběhem léčení a není tak oprávněn takové závěry činit - zde naopak obžalovaný odkazuje na znalecké posudky prof.

MUDr. Michaela Houdka CSc. a MUDr. Petra Dvořáka. Dle těchto posudků se nemohlo tedy jednat o způsobení těžké újmy ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, což zdůvodňuje i tím, že nedošlo k citelnému omezení v obvyklém způsobu života poškozené, takovým omezením nemůže být omezení v řídičském oprávnění, ani omezení v požívání alkoholických nápojů. Konstatuje, že posouzení těžké újmy na zdraví podle jiného zákonného ustanovení pak brání zásada zákazu reformace in peius. K hodnocení provedených znaleckých posudků současně namítá, že soud I. stupně opětovně pracuje v hodnocení i se znaleckým posudkem MUDr. Jiřího Tesaře CSc., který byl ovšem již i odvolacím soudem označen za důkaz nepoužitelný. S ohledem na princip presumpce neviny a zásadu in dubio pro reo tak měl být obžalovaný zproštěn obžaloby ve vztahu ke skutku ad. 1 a jednání pod bodem 2 mělo být kvalifikováno jak přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Proto i vyložený trest je trestem nepřiměřeně přísným. Dále obžalovaný nesouhlasí ani s výrokem o přiznání náhrady nemajetkové újmy poškozené, vylučuje, že by na přiznané částce byla dohoda mezi stranami, odůvodnění rozsudku soudu I. stupně postrádá odůvodnění důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nemajetkové újmy opodstatňovaly, poškozená také nijak nespécifikovala, z jakého důvodu se nároku domáhá a v čem tento spočívá; za situace neprokázání jednání pod bodem 1 rozsudku je takový výrok chybný a nepřezkoumatelný. S ohledem na uvedené obžalovaný navrhoval zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. b) až f) trestního řádu ve všech výrocích s tím, aby byl nově zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu pro skutek ad. 1 a při uznání viny za skutek ad. 2 kvalifikovaný jako přečin dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku navrhoval uložení trestu v třetině trestní sazby dle tohoto ustanovení. Dále navrhoval odkázání poškozené A.B. s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poškozená A.B. zdůvodnila odvolání prostřednictvím svého zmocněnce. Uvádí, že při nezměněné důkazní situaci po doplněném dokazování soudem I. stupně je důvodné, aby jí byla přiznána náhrada nemajetkové újmy v požadované částce 200.000 Kč, když žádná částka nemůže odčinit to, co v důsledku jednání obžalovaného musela prožít a co si vše vytrpěla, přiznaná částka může pouze zmírnit její psychickou a fyzickou bolest, navíc i obžalovaný s takovou částkou dříve souhlasil, což dokládala opětovně vzájemnou komunikací. Dále se vyjadřuje k tomu, jak byla zasažena a postižena jednáním obžalovaného a k újmě, která jí byla způsobena. Namítá, že nesouhlasí s nepřiznáním požadované částky bolestného ve výši 204.000 Kč, chápe ale posouzení soudu, který argumentuje neprůkaznými subjektivními pocity zpracovatelky bodového ohodnocení. S ohledem na uvedené vzhledem k řádně uplatněnému nároku pak navrhovala, aby jí bylo přiznáno dle nově předloženého znaleckého posudku MUDr. Igora Fargaše odškodnění za ztížení společenského uplatnění, které tento vymezil ve výši 1000 bodů, proto žádala přiznání částky 120.000 Kč, tedy nárok nižší než původní.

Státní zástupce navrhoval zamítnout odvolání obžalovaného jako nedůvodné, když soud I. stupně doplnil dokazování dle pokynu soudu odvolacího, odvolání obžalovaného pak směřuje do hodnocení důkazů, což je právem soudu nalézacího. Rozhodnutí soudu I. stupně o vině a trestu obžalovanému bylo učiněno v souladu se zákonem, uložený trest je přiměřený. Odvolání poškozené považoval státní zástupce za důvodné a to s odkazem na argumentaci obsaženou v jejím odvolání.

Odvolací soud dle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům:

Pokud jde o řízení předcházející vydání napadeného rozsudku, bylo v něm postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, když soud I. stupně respektoval práva obžalovaného na obhajobu a odvolací soud neshledal procesní pochybení, která by ve svých důsledcích vedla k rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku tak netrpí vadami či nedostatky, které by měly vliv na správnost napadeného rozsudku. Námitce nedostatečnosti odůvodnění a nesrozumitelnosti rozhodnutí a jeho odůvodnění odvolací soud nepřisvědčil, když soud I. stupně po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru o vině obžalovaného a v odůvodnění uvádí, o které důkazy svůj závěr opírá a jaká skutková zjištění z obsahu provedených důkazů činí. I když se se všemi jeho závěry odvolací soud neztotožnil, není možno konstatovat nesrozumitelnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

V dané věci již bylo dříve odvolacím soudem rozhodováno a věc byla k odvolání obžalovaného a poškozené A. B. vrácena soudu I. stupně k doplnění dokazování, když mimo upřesnění časového vymezení jednotlivých útoků byl dán rozpor mezi popisem skutkových zjištění projevujících se ve skutkové větě napadeného rozsudku a provedenými důkazy, neboť popis skutku zejména pod bodem 1 rozsudku se opíral o důkazy opatřené v přípravném řízení a procesně neprovedené. Soudu I. stupně tak bylo uloženo provést důkaz výpovědi svědkyně B. z přípravného řízení a případné rozpory mezi výpověďmi odstranit výslechem svědkyně. Současně bylo již v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu konstatováno, že nelze vycházet jako z procesně nepoužitelného ze znaleckého posudku zpracovaného MUDr. Jiřím Tesařem CSc., v části procesní nepoužitelnosti tohoto posudku lze plně odkázat na odůvodnění předchozího rozhodnutí odvolacího soudu. Současně měla být soudem I. stupně podrobněji řešena problematika posouzení jednání pod bodem 2 rozsudku a jeho kvalifikace. Dále bylo soudu I. stupně uloženo, zabývat se oddělitelností výroků o náhradě škody a nemajetkové újmy a řešením otázky bolestného, které poškozená uplatnila.

K závěrům o vině obžalovaného lze uvést následující:

Pokud jde o rozsah provedeného dokazování, je nutno konstatovat, že toto bylo provedeno v rozsahu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, neboť soud I. stupně ve věci shromáždil a provedl všechny dostupné důkazy sloužící k tomu, aby mohl ve věci spolehlivě a objektivně rozhodnout. Důkazy, které takto soud I. stupně provedl, pak hodnotil postupem, který mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, která nejsou v rozporu s obsahem provedených důkazů. Soud I. stupně se náležitě vypořádal s obhajobou obžalovaného, přičemž uvedl, na základě jakých důkazů dospěl k závěru o jeho vině. Ohledně doplnění dokazování soud I. stupně zejména doplnil dokazování provedením výpovědi svědkyně B. z přípravného řízení, a to přehráním videozáznamu její výpovědi za její přítomnosti i přítomnosti obžalovaného zastoupeného obhájcem, svědkyně tuto výpověď stvrdila jako výpověď pravdivou. Dále soud I. stupně doplnil dokazování výslechem svědkyně MUDr. Jany Palmašové, které zpracovala vyjádření k bodovému ohodnocení bolestného poškozené, žádné další důkazní návrhy nebyly činy. K rozsahu doplnění dokazování odvolacím soudem lze uvést, že s ohledem na podaná

odvolání odvolací soud přistoupil k doplnění zejména ve vztahu k otázkám vztahujícím se k adheznímu řízení, provedl výslech znalce MUDr. Igora Fargaše a dokazování doplnil i přečtením posudku znalce MUDr. Petra Hona jako listinného důkazu. Dále provedl i zprávy ke komunikaci ohledně vyřešení újmy poškozené mezi zástupci obžalovaného a poškozené. Tyto provedené důkazy nezasahují do závěrů o vině obžalovaného a budou blíže zhodnoceny níže v části odůvodnění závěrů k adheznímu řízení. Odvolací soud také opatřil nový opis Rejstříku trestů obžalovaného, který dokládá, že obžalovaný dosud nebyl v České republice soudně trestán, z opatřené obžaloby ve věci Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 15T 112/2015 vyplývá, že zde probíhá trestní stíhání obžalovaného pro jednání kvalifikované jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, přečin nebezpečné vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku a zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, poškozenou v této věci je svědkyně G.K., věc není dosud pravomocně skončena. Lze tak konstatovat, že doplnění dokazování provedené odvolacím soudem nijak nenarušuje důkazní stav a situaci již zjištěnou a zhodnocenou soudem I. stupně.

V dané věci s ohledem na charakter předmětného jednání, které se v podstatné a převážné části odehrávalo pouze za přítomnosti obžalovaného a poškozené A.B. bylo významné zhodnocení jejich výpovědí zejména pak zhodnocení výpovědi poškozené a posouzení její věrohodnosti. Ve stručnosti lze shrnout, že obžalovaný ve vztahu ke skutku pod bodem 1 napadeného rozsudku v podstatě vylučoval, že by se dopustil znásilnění poškozené a to ve všech případech, pohlavní styk byl mezi nimi vždy dobrovolný. Ke skutku pod bodem 2 rozsudku nejprve uváděl, že byl napaden poškozenou, která jej i bila fackami, když se probudil, viděl ji až ležet na zemi s tím, že má zraněnou ruku, následující den ji odvezl na její žádost do nemocnice. V další výpovědi již dílem doznával, že ji napadl, když jej urážela a obviňovala z nevěry, nechťně ji kopl do ruky, přičemž upadla, dal jí facku, upadla a zůstala 2 – 3 minuty ležet. U hlavního líčení připustil, že u tohoto jednání poškozenou napadl, jednání litoval, uhradil jí bolestné 56.400 Kč. Obžalovaný také potvrdil určité předchozí konflikty s poškozenou, ale opakovaně vylučoval znásilnění, současně ovšem připouštěl, že měl potíže i s předchozí partnerkou. K závěru o vině obžalovaného lze konstatovat ve vztahu k obsahu podaného odvolání, že převážná část námitek v odvolání obžalovaného směřuje do hodnocení důkazů soudem I. stupně. Toto je však jeho výsostným právem a z ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu vyplývá, že pokud soud I. stupně postupuje dle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, poté odvolací soud není oprávněn tytéž důkazy hodnotit s jiným, v úvahu přicházejícím výsledkem. Odvolací soud neshledal v hodnocení důkazů soudem I. stupně prvky svévole, popř. zřejmé logické rozpory, proto není ani oprávněn již provedené důkazy hodnotit jinak. Soud I. stupně uvěřil po zhodnocení provedených důkazů výpovědi poškozené, z její výpovědi jako podstatné vycházel při skutkových zjištěních a skutkových závěrech a ani odvolací soud neshledal okolnosti, které by narušovaly věrohodnost poškozené v rozsahu, který by mohl vést ke změně rozhodnutí. Z výpovědi poškozené a znaleckých posudků k její osobě je zřejmé, že tato i přes předmětné skutky a násilné jednání nevyjadřuje k obžalovanému negativní vztah, ani odvolací soud neshledal motiv, proč by si jednání pod bodem 1 napadeného rozsudku vymýšlela a rozšiřovala tak trestnou činnost obžalovaného v kontextu s jednáním pod bodem 2 rozsudku, které lze objektivně doložit zprávami o faktickém zranění poškozené. Výslech poškozené A.B. byl také v souladu s pokynem odvolacího soudu doplněn přehráním záznamu její výpovědi z přípravného řízení, tuto výpověď svědkyně jako pravdivou potvrdila. Tato

výpověď byla i dle odvolacího soudu provedena za situace nepříznivého zdravotního stavu svědkyně B. důvodně jako úkon neodkladný, je na místě zdůraznit, že byla opatřena pouze několik dnů po spáchání skutku pod bodem 2 rozsudku, opatřený videozáznam svědčí o autentičnosti sdělení svědkyně, která je vyslýchána ještě v nemocničním zařízení. Procesní význam dle odvolacího soudu nemá, že až dodatečně byl opatřen prepis této výpovědi, když podstatným je právě videozáznam výpovědi, který je součástí písemného protokolu obsahujícího zdůvodnění neodkladnosti úkonu, současně tento protokol dokládá splnění podmínek procesního postupu dle § 158a trestního řádu. Ohledně namítaných rozporů v její výpovědi pak soud I. uvádí, že neshledal zásadnější nejasnosti a rozpory v jejích výpovědích. Ohledně této námitky ani odvolací soud neshledal podstatnější rozpory v jejím popisu skutků, i v samotné podstatě v zásadních okolnostech na svých tvrzeních svědkyně setrvává. Ostatně dotazy k případným rozporům nebyly na svědkyni činěny ani ze strany obhajoby obžalovaného. Ohledně dílčích rozdílů lze tyto nepochybně připsat časovému odstupu od jednání při její výpovědi v hlavním líčení a bylo namístě, z čehož vycházel i soud I. stupně, využít v souběžně popisovaných částech jako časově bližší výpověď svědkyně z přípravného řízení. To se týká i dílčí neurčitosti období jednání nebo konkrétnosti násilí a jejího odporu. Svědkyně po celou dobu setrvává na jí popisovaném násilí s donucením k pohlavnímu styku, současně popisuje násilné jednání obžalovaného i v jiných než projednávaných situacích, což potvrzuje v širším pohledu charakter přístupu, který k ní obžalovaný měl. Jestliže jsou ve výpovědi svědkyně rozdíly pak lze přistoupit, jak uvedeno při zachování podstaty jejich tvrzení, i právě na jí zmiňované širší násilí, kterého se na ní obžalovaný dopouštěl, které může vést dílem ke splnutí některých situací. Ve vztahu ke skutku pod bodem 2 napadeného rozsudku lze vycházet odůvodněně i z šoku z jednání a vzniklých zranění. To se týká i konkrétně namítaného úderu pěstí nebo dlaní u jednání ad. 2, o bití pěstí hovoří svědkyně např. i v přípravném řízení za jiné situace. Podstatné je, že svědkyně ve všech svých výpovědích vzájemně doplňuje a v podstatných částech nerozporuje svou prvotní výpověď a jestliže soud I. stupně vychází z její výpovědi jako z výpovědi, která obžalovaného z jednání usvědčuje, nelze takový závěr zhodnotit jako svévolný nebo odporující provedeným důkazům.

Soud I. stupně správně konstatuje, že výpověď svědkyně B. nestojí osamocena. K její věrohodnosti byl zpracován znalecký posudek PhDr. Marcelou Langovou-Šindelářovou, který ve spojení s psychiatrickými závěry znalce MUDr. Petra Nedomy konstatuje obecnou i specifickou věrohodnost její výpovědi, bez zjištění sklonů ke zkreslování, logickým způsobem hodnotí i zprávy zasílané svědkyni obžalovanému, které svědčí pro ambivalenci jejich vztahu, svědčí o nezralosti její osobnosti a jakési nevyváženosti, ostatně závěry znalců nenarušuje ani konstatovaná přítomnost kritérií svědčících pro výskyt syndromu škodlivého užívání alkoholu. Takový závěr o negativním vlivu alkoholu je učiněn ostatně i u obžalovaného. Zvýšenou míru požívání alkoholu poškozenou potvrzují i někteří svědci spíše s bližším vztahem k obžalovanému. I s těmito pohledy tedy znalci pracovali a ani tyto okolnosti jejich závěry nenarušily. Závěry o obecné věrohodnosti poškozené lze také nepochybně vztáhnout na všechna posuzovaná jednání. Argumentace, že znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, MUDr. Petra Sejblová a MUDr. Petr Nedoma, nezjistili u obžalovaného příznaky poruchy sexuální preference typu patologická sexuální agresivita nebo sadismus a konstatují, že pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný a nedoporučují tak žádnou z forem ochranného léčení, také obžalovaného ze spáchání skutků nevyvíňuje a není v rozporu s jinými důkazy svědčícími o jeho vině. Ve spojení s posudkem znalkyně PhDr. Langové-Šindelářové

naopak provedeným důkazům a prokázané situaci odpovídají závěry zmiňovaných znalců o snížené sebekritice obžalovaného, o agresivních reakcích v emočně zátěžových situacích, kdy vynucení pohlavního styku s případnou sexuální agresí je projevem nikoli případné duševní choroby, ale prostředkem naplnění momentálních potřeb spojených i s emoční závislostí obžalovaného na poškozené. Opět i provedenému dokazování odpovídá závěr o zřetelně negativním vlivu alkoholu na zvýšenou agresivitu obžalovaného a i z tohoto důvodu je mu doporučována dlouhodobá ambulantní psychoterapie. Soud I. stupně také správně hodnotí, že výpověď svědkyně B. doplňují, byť někdy okrajově, i výpovědi dalších svědků, v důkazním pohledu tak její výpověď je sice hlavním přímým důkazem ovšem doplněným dalšími důkazy, které obsahu její výpovědi přisvědčují. O projevech násilí, kterého se obžalovaný na poškozené dopouštěl tak vypovídá i svědkyně D.C. a to nejen k situaci ohledně skutku pod bodem 2 napadeného rozsudku, ale i k předchozímu bití poškozené, totéž vyplývá z výpovědi svědkyně L.P., modřiny na těle poškozené potvrzuje i přes negativní vztah k ní i svědkyně Z.S., ta potvrzuje i problematický pobyt obžalovaného a poškozené v Praze a existenci následků agresivních projevů obžalovaného. Výpověď poškozené potvrzuje, byť ze zprostředkovaných informací, i výpověď matky poškozené svědkyně M.B., která se v souladu s výpovědí poškozené vyjadřuje nejen k násilí obžalovaného vůči poškozené a jejímu zdravotnímu stavu po jednání pod bodem 2 rozsudku, ale i k vynuceným pohlavním stykům, se kterými se jí poškozená svěřila. Se znásilněním a týráním ze strany obžalovaného se dle její výpovědi poškozená svěřila i svědkyni B.S.. Z její výpovědi a i z výpovědí dalších svědků, kteří jsou zmíněni v podaném odvolání, většinou osob v přátelském vztahu k obžalovanému, zejména svědků J.Š., M.Š., K.Č., J.T. je pak doloženo i negativní chování poškozené pod vlivem alkoholu a v takových situacích i možná vzájemnost konfliktů. Odhlédnuto od toho, že tito svědci mají evidentně bližší vztah k obžalovanému ovšem ani toto není v rozporu se shora citovanými závěry znalců k osobnosti poškozené a nevyvrací věrohodnost její usvědčující výpovědi. Totéž lze uvést o výpovědi svědka J.H., existenci problematických situací s poškozenou ostatně potvrzuje i sám obžalovaný. Soud I. stupně také správně ve vztahu k obdobačnosti přístupu obžalovaného k jeho partnerkám zhodnotil výpověď svědkyně B. v kontextu s výpověďmi svědkyň P.S. a G.K., předchozí a následné partnerky obžalovaného. Tyto výpovědi významně podporují výpověď svědkyně B. a zejména výpověď svědkyně K. v podstatě, v popisu jednání obžalovaného vůči ní samotné, kopíruje předmětné skutky vůči A.B.. Z výpovědi P.S. vyplývá její brutální napadání ze strany obžalovaného, bití pěstí, údery do hlavy, kopy, vysvlékání, způsobení zranění, ve vztahu k místu jednání i útoky při pobytu v Praze. Svědkyně nehovoří o násilí a vynuovení při pohlavním styku, to ovšem potvrzuje ve své výpovědi svědkyně K.. Ani odvolací soud při zachování presumpce nevinny obžalovaného nehodnotí jeho další stíhání u Obvodního soudu pro Prahu 3, kde tato svědkyně vystupuje jako poškozená, to ovšem nebrání soudu v předmětném řízení v posouzení a zhodnocení výpovědi této svědkyně. I ta tak popisuje ve srovnatelné úrovni se svědkyní S. devastující útoky ze strany obžalovaného, kdy tyto se měly odehrát až po předmětných jednáních, ve shodě se svědkyní B. tato svědkyně ve výpovědi potvrzuje vynucení pohlavního styku přes její odpor. Jednání se měl obžalovaný opět dopouštět i v Praze. Výpověď této svědkyně o násilí vůči ní je podporována i výpověďmi svědků P.D. a V.C.. Přestože posledně zmínění svědci samozřejmě nemohou nic vypovídat přímo o předmětných jednáních, shoda výpovědí dalších napadených partnerek obžalovaného s výpovědí svědkyně B. podporuje existenci situací, které svědkyně B. popsala, pravdivost její výpovědi a ostatně i sklony obžalovaného k takovému jednání a závěr, že je takového jednání schopen.

Ze stejného hodnocení soud I. stupně vycházel i při závěrech o vině obžalovaného pod bodem 2 napadeného rozsudku. Jak správně konstatuje prvostupňový soud, i zde je obžalovaný usvědčován výpovědí svědkyně B., tato je mimo dalších již zmíněných svědeckých výpovědí v této části podpořena i lékařskými zprávami a znaleckými posudky, které vzniklá zranění hodnotí. Ostatně obžalovaný se dílem k této trestné činnosti doznává. Oproti předchozímu rozsudku soud I. stupně částečně upravil skutkovou větu rozsudku v části úderu do poškozené rukou do hlavy a kopnutí do pravé ruky, tyto úpravy však nemají i dle odvolacího soud vliv na právní posouzení jednání obžalovaného a jeho trestní odpovědnost. Ve vztahu k mechanismu vzniku zranění vyšel soud I. stupně evidentně ve prospěch obžalovaného, při dílčím rozporu s výpovědí svědkyně B. ohledně úderu dlaní nebo pěstí a šlápnutí na ruku nebo kopnutí do ruky, z popisu jednání, které považuje za více odpovídající znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, prof. MUDr. Miroslav Hirt CSc, poradí v jakém zranění poškozené vznikla nelze jednoznačně určit. Nelze ovšem uzavřít ani to, že by byla plně odpovídající výpověď samotného obžalovaného, neboť ten v počátku napadení vylučoval, rozdíly ve výpovědi poškozené nelze považovat za zásadní okolnosti právě již na zmíněný časový odstup a charakter jejího zranění spojeného se zhmožděním mozku. Skutek pod bodem 2 rozsudku ostatně vzájemně doplňuje skutek pod bodem 1. Znalec prof. Hirt se k mechanismu vzniku zranění podrobně vyjádřil, popsal i možnosti verzí a posouzení pravděpodobností vzniku zranění.

Ve věci pak bylo zpracováno a vyslechnuto větší množství znalců, navržených i ze strany obhajoby obžalovaného, zejména k otázce následků vzniklých zranění, posouzení jejich závažnosti a tedy k řešení otázky charakteru a vážnosti újmy na zdraví poškozené. Soudu I. stupně lze vytknout, že skutečně chybně opětovně cituje v odůvodnění napadeného rozsudku jako jeden z hodnocených důkazů znalecký posudek MUDr. Jiřího Tesaře CSc. Jak je zřejmé z odůvodnění rozsudku na čl. 32 p. v. ovšem z tohoto znaleckého posudku následně jako z nepoužitelného, tedy v souladu s pokynem odvolacího soudu, nevychází. Odvolací soud současně nepovažuje za důvodnou námitku podaného odvolání ve vztahu k chybnému hodnocení znaleckých posudků, popř. námitku neodobnosti znalce prof. Hirta k následkům zranění a vzniklé újmě. K odbornosti znalce prof. Hirta nemá ani odvolací soud připomínek, znalec je obecně znám jako dlouhodobý odborník právě v oblasti posouzení vzniku zranění a jejich následků, je zapsán jako znalec z oboru zdravotnictví a to nejen se specializací zdravotnická odvětví různá patologická anatomie, ale zejména jako znalec v odvětví soudního lékařství, což mu učinění předmětných závěrů umožňuje. Znalec prof. Hirt pak byl přítomen i podání znaleckých posudků jiných znalců v rámci hlavních líčení, své závěry tedy činil ve zhodnocení se závěry znalců ostatních. Objektívni vznik zranění je doložen jednoznačně znaleckými posudky a lékařskými zprávami ke zdravotnímu stavu svědkyně B.. Je jednoznačné, že poškozená utrpěla jako zásadní zranění zlomeninu loketní kosti pravé ruky a pak zejména zhmoždění mozku s otokem s vícečetnými ložisky prokrvácení. V bližším popisu zranění lze odkázat na odborné posudky. Zásadní námitkou směřující k hodnocení charakteru a následků vzniklého zranění a tím, i k hodnocení znaleckých posudků, je námitka, že vzniklé zranění nelze posoudit jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 trestního zákoníku a při nenaplnění předpokladů tohoto zákonného ustanovení mělo být jednání obžalovaného v této části posouzeno jako ublížení na zdraví, kterému by odpovídala právní kvalifikace dle §146 odst. 1 trestního zákoníku. Znalec prof. Hirt konstatoval, že poškozená byla hospitalizována následující den po vzniku zranění tedy 10. 9. 2013, dne 11. 9. 2013 u ní došlo k asi 2-3

minutovému záchvatu křečí se ztrátou vědomí, propuštěna byla 20. 9. 2013, pokud jde omezení v obvyklém způsobu života, byla poškozená omezena po dobu hospitalizace, poté musela dodržovat klidový režim, ještě k 16. 10. 2013 měla omezen pohyb pravé ruky. Obě zranění znalec hodnotí jako vážná, ke zhmoždění mozku uvedl, že se jedná o vážné zranění orgánu nezbytného pro život, kdy bez lékařské pomoci by mohlo dojít s ohledem na otok mozku k fatálním následkům. Kontuze mozku se projevuje morfologickou změnou, ložisko o velikosti asi 3x4 cm nelze označit v rozporu se znaleckým posudkem prof. Houdka za drobné. Dále byli ke vzniklým zraněním slyšeni zejména znalci prof. MUDr. Michael Houdek CSc., obor zdravotnictví, odvětví neurochirurgie, traumatologie hlavy a páteře, a MUDr. Petr Dvořák, obor zdravotnictví, odvětví neurochirurgie a neuro-traumatologie Prof. Houdek označil zranění poškozené za spíše lehká, popř. ze soudně lékařského hlediska středně těžká s léčením po dobu 4- 5 týdnů, nepředpokládá u poškozené trvalé následky. Obecně označil zranění mozku za velmi těžké dle jeho intenzity, zhmoždění mozku je považováno za zranění pacienta ohrožující na životě. MUDr. Dvořák zranění označil v komplexu za zranění těžké, popř. středně těžké, dle něj může docházet i k epileptickým záchvatům, kdy jeden poškozená prodělala. I on uvádí, že pohmoždění mozku je poškození fyzické, nešlo o zhmoždění drobné, dle vyšetření vznikl kolem něj otok. I on uvedl, že při léčbě bez komplikací by byla doba léčení 4-5 týdnů, 10 denní hospitalizace je také odpovídající.

Ve vztahu k posouzení vážnosti poruchy zdraví poškozené se po zhodnocení shora uvedených argumentů odvolací soud neztotožnil i přes správnost konečného závěru s argumentací soudu I. stupně. Soud I. stupně dle svého odůvodnění uzavírá, že kvalifikaci předmětného jednání jako těžké újmy na zdraví shledává v naplnění ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Toto ustanovení vymezuje jako těžkou újmu na zdraví jen vážnou poruchu zdraví nebo jiné vážné onemocnění, kdy za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví dle aplikovaného ustanovení delší dobu trvající porucha zdraví. V tomto ohledu lze z výpovědi znalců i přes rozpornost použití pojmů zranění těžké, středně těžké nebo i lehké, uzavřít, že předpokladem takového posouzení by bylo citelné omezení poškozené v obvyklém způsobu života po dobu judikatorní praxi vymezenou v obvyklých případech na 6 a více týdnů. Nejenom, že žádný ze znalců o takovém omezení nehovoří a ani lékařské zprávy o takovém omezení nesvědčí, když shoda znalců je v podstatě na době 4 - 5 týdnů omezení, ale využití tohoto zákonného ustanovení neodpovídá ani popis skutku pod bodem 2 ve skutkové větě napadeného rozsudku, kde nejsou vůbec doba ani charakter omezení poškozené popsány. V tomto ohledu argumentace učiněná soudem I. stupně nemůže obstát. Ze znaleckých posudků zejména prof. Hirta ve shodě s posudkem MUDr. Dvořáka, a ostatně i z posudku prof. Houdka, který také označil zranění mozku za velmi těžké ovšem dle intenzity, lze ale uzavřít, že všichni znalci se shodují na tom, že zhmoždění mozku je vážné zranění životně důležitého orgánu, tedy orgánu, který je nezbytný pro život, a takové zranění lze považovat za zranění, které je bez účinné lékařské pomoci život ohrožující. Právě ze znaleckého posudku prof. Hirta vyplývá klasifikace stupňování poškození mozku, kdy zhmoždění mozku je třetí ze čtyř na stupnici závažnosti takových zranění. Ani odvolací soud nepochybuje o tom, že zhmoždění mozku s vícečetnými ložisky prokrvácení o více centimetrové velikosti je ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku třeba považovat za vážnou poruchu zdraví s poškozením důležitého orgánu. Jde o zranění, které ohrožuje bez lékařské pomoci pacienta na životě. Není také rozhodná terminologie, kterou znalci při označení závažnosti zranění z lékařského hlediska využívali. Posouzení naplnění stavu těžké újmy na zdraví činí vždy soud, kdy tento právní závěr opírá právě o odborné znalecké posudky. Současně lze v dané věci konstatovat s ohledem na

jednání obžalovaného spočívající v tom, že po způsobení zranění nechal poškozenou ležet déleodobě na zemi, ta se po zemi plazila, přes její žádosti a bolest ji odmítal odvézt do nemocnice s tím, že má chcípnout a se zlomenou rukou jí záměrně bolestivě hýbal, že při shledání vážné poruchy zdraví je jednáním obžalovaného naplňováno i ustanovení § 122 odst. 2 písm. h) trestního zákoníku, tedy v pojmu mučivé útrapy, když obžalovaný poškozené vyvolával záměrně prodlužování bolesti a to v situaci, kdy nebyla schopna právě s ohledem na vzniklé zranění se bránit a zajisti si potřebnou lékařskou péči. Ani přes její prosby jí po delší dobu pomoc neposkytl a k lékaři byla odvezena až následující den po vzniku zranění. Odvolací soud se neztotožňuje s námitkou obžalovaného v podaném odvolání, že by učiněný závěr a nové zhodnocení a posouzení stavu těžké újmy na zdraví bylo za dané situace v rozporu se zásadou zákazu změny k horšímu a to při odvolání pouze obžalovaného do výroku o vině. Takové posouzení jednak umožňuje již popis skutku ve skutkové větě rozsudku soudu I. stupně. Současně se dle skutkových zjištění prvostupňového soudu nemění ani právní kvalifikace jednání pod bodem 2 napadeného rozsudku, když skutek je nadále na místě kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku. U obžalovaného tedy touto změnou právního posouzení nedochází ke zhoršení jeho postavení, proto tímto postupem nemůže dojít k porušení zásady zákazu reformace in peius.

Vzhledem k tomu, že i ve vztahu k ostatním provedeným důkazům, svědeckým výpovědím a znaleckým posudkům neshledal odvolací soud důvod k jinému hodnocení než provedenému soudem I. stupně a hodnocení důkazů, jak uvedeno, je především právem prvostupňového soudu, je již učiněný závěr o vině obžalovaného důvodný. I přes shora projevené úvahy zůstala jako odpovídající zachována právní kvalifikace jednání obžalovaného a to ve vztahu ke všem projednávaným skutkům. V jednání pod bodem 1 naplnil obžalovaný skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, když poškozenou opakovaně násilím donutil k pohlavním stykům a spáchal takový čin souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží - ve skutkové větě popsáním násilím nutil poškozenou k souloží a orálnímu pohlavnímu styku. Pod bodem 2 napadeného rozsudku jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, dle ustanovení § 145 odst. 1 trestního zákoníku tak spáchal zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví. Jestliže soud I. stupně dospěl k závěru ohledně subjektivní stránky o spáchání skutku pod bodem 1 v úmyslu přímém (§ 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku), a pod bodem 2 v úmyslu nepřímém (§ 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku) nemá ani odvolací soud v této části důvod ke změně. Charakter skutků obžalovaného a jejich závažnost také svědčí o existenci společenské škodlivosti jeho jednání, je tak nutno z něj vyvodit jeho trestní odpovědnost.

Pokud jde o výrok o trestu, soud I. stupně si opatřil všechny potřebné důkazy a správně zhodnotil úvahu o ukládaném trestu. Správně hodnotí u obžalovaného polehčující a přitěžující okolnosti, obžalovaný spáchal více trestných činů, na druhou stranu bylo přihlédnuto k jeho dílčímu doznání ve vztahu ke skutku pod bodem 2 rozsudku. Odpovídajícím způsobem je hodnocena i osobnost obžalovaného, který sice dosud nebyl v České republice trestán, s odkazem na citaci jednání, kterých se dopustil a jsou uvedena v rozhodnutí soudu I. stupně, mu ovšem nelze ani přiznat okolnost vedení řádného života. Obžalovanému byl také správně ukládán za více trestných činů a skutků trest úhrnný za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný byl v dané věci ohrožen podle nejpřísnějšího ustanovení § 145 odst. 1 trestního zákoníku trestem odnětí svobody v trvání od tří do deseti let. Odvolací soud ve smyslu

ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu pouze posuzuje, zda již uložený trest není trestem nepřiměřeným. Při zohlednění charakteru a závažnosti jednání obžalovaného nepodmíněný trest uložený ještě pod ¼ trestní sazby za takový trest považovat nelze, to i při zohlednění výroku o zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice postupem dle § 56 odst. 3 trestního zákoníku.

Soud I. stupně se také důkazně dostatečně vypořádal s nárokem na náhradu škody poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovny, když vzniklé léčebné výdaje ve vztahu k poškozené A.B. byly z její strany řádně doloženy a uplatněny. Proto odpovídá ve vztahu k této poškozené i výrok dle ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu, jímž byla této pojišťovně přiznána plná náhrada škody. Tento nárok se opírá o ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, dle něhož má zdravotní pojišťovna nárok na náhradu nákladů hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání třetí osoby vůči jejímu pojištěnci. Výrok o náhradě škody odpovídá skutkovým zjištěním a obsahu provedených důkazů, škoda byla způsobena úmyslnou trestnou činností obžalovaného a její vznik je v příčinné souvislosti s jeho jednáním.

Odvolací soud se pak spíše formulačně neztotožnil s výrokem soudu I. stupně v části rozhodnutí o nárocích poškozené A.B.. Výrok o náhradě škody byl v této části napaden i odvoláním jmenované poškozené. Ohledně výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy lze uvést, že se jedná o dva samostatné nároky, proto je vhodné tyto i formulačně uvádět v samostatných výrocích. Výrok soudu I. stupně v části týkající se přiznání nároku poškozené v částce 200.000 Kč je formulačně zavádějícím, když se hovoří v tomto výroku o přiznání uvedené částky k náhradě škody a současně se dodává, že je částka přiznávána jakožto nemajetková újma. Totéž lze uvést k výroku, kde postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu je tato poškozená s nárokem na náhradu škody spočívajícím v bolestném odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Vzhledem k tomu, že nemajetková újma je v současné době samostatným nárokem, který může vedle náhrady škody a bezdůvodného obohacení poškozený uplatnit, je na místě, aby byly takové nároky samostatně posouzeny a toto se samostatně projevilo v oddělitelných výrocích rozhodnutí, ať již při postupu dle § 228 nebo § 229 trestního řádu. Formulačně nemůže jít současně o označení nároku jako náhrady škody a současně nemajetkové újmy. O všech nárocích z části náhrady škody nebo nemajetkové újmy, popř. bezdůvodného obohacení, by mělo být ve vztahu ke konkrétnímu poškozenému rozhodováno vždy jedním výrokem o náhradě škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení a to i když se takový nárok opírá o více položek založených na různých důvodech. Vzhledem k tomu, že bolestné a i nově uplatněné ztížení společenského uplatnění také spadá do nároků nemajetkové újmy, bylo třeba všechny nároky poškozené A. B. posuzovat jako takto uplatněný nárok a v případě jejího odkázání v části bolestného tak uvažovat o odkázání se zbytkem nároku postupem dle § 229 odst. 2 trestního řádu a nikoli dle § 229 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud proto v podstatě z těchto formálních důvodů z podnětu odvolání obžalovaného pro nesprávnost výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy postupem dle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy ohledně poškozené A. B. a současně po doplnění dokazování znovu o jí uplatněném nároku rozhodl. Ve vztahu k již dříve přiznané náhradě nemajetkové újmy v částce 200.000 Kč pak bylo znovu rozhodnuto shodně o přiznání takové náhrady postupem dle § 228 odst. 1 trestního řádu, tak jak již učinil soud I. stupně. S odůvodněním prvostupňového soudu v této části lze

také souhlasit. Soud I. stupně velmi podrobně citací judikatury a komentáře k příslušným zákonům rozvedl argumentaci, proč je na místě takovou náhradu poškozené přiznat. Odvolací soud na toto zdůvodnění v podstatné části odkazuje, když lze významněji vyzdvihnout i rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8Tdo 46/2013, které se touto problematikou a to dílem i ve vztahu k obdobné právní kvalifikaci zabývá. I odvolací soud je toho závěru, že ve vztahu k předmětným skutkům a charakteru jednání a újmě vzniklé poškozené není postačující morální zadostiučinění. Poškozené vznikla nemateriální újma a to neoprávněným zásahem do jejích práv trestnými činy obžalovaného. Odvolací soud se také neztotožňuje s podaným odvoláním v tom, že by soudem I. stupně nebyl takový nárok dostatečně odůvodněn nebo že by se snad opíral o libovůli soudu. Je skutečností, že výše tohoto nároku se v případě přiznání zadostiučinění v penězích opírá o úvahu soudu, ovšem i taková úvaha musí být dostatečně odůvodněna a soud musí vyložit, jaké skutečnosti a závěry vzal za důvodné ke stanovení výše finančního zadostiučinění. Soud I. stupně se s těmito okolnostmi vypořádal odpovídajícím způsobem. Nově doložené důkazy okolnosti posuzované již soudem I. stupně nijak neovlivnily, když doplněná komunikace mezi zástupci poškozené a obžalovaného nemá na úvahu o případném nároku poškozené vliv. Nárok na náhradu nemajetkové újmy v dané situaci vzhledem k datu spáchání skutků soud I. stupně opírá zejména o ustanovení § 13 zákona č. 40/1964 Sb. a to i ve vztahu k § 3079 odst. 2 občanského zákoníku, zákona č. 89/2012 Sb. V daném případě se i odvolací soud ztotožňuje s tím, že s ohledem na opakovanost jednání, s ohledem na intenzitu a trvání nepříznivého jednání, nelze považovat za dostačující morální zadostiučinění, spočívající zejména v projevené omluvě. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že újma vznikla úmyslným trestným činem obžalovaného. Současně ve vztahu k předmětným jednáním a vzniklému následku by poškozené vzniklou újmu jako závažnou pocítovala zpravidla každá fyzická osoba, když došlo k zásahu do nejintimnějších oblastí každé ženy a jedná se o citelný zásah do života poškozené. Ve vztahu přiznané částce tato je i dle odvolacího soudu přiměřená a odpovídá citové a psychické újmě poškozené, zásahu do jejího života a vzniklým následkům. To nejen ve vztahu k újmě spojené se zločinem znásilnění, ale i s utrpením spojeným s jednáním pod bodem 2 napadeného rozsudku s odkazem na odůvodnění mučivých útrap, které obžalovaný jednáním vůči poškozené naplnil. To vedle již poskytnutého bolestného spojeného se vzniklým zraněním. Došlo tedy jednáním obžalovaného k citelnému ohrožení a zásahu do osobnosti poškozené a její důstojnosti a to v intenzitě, která vyžaduje finanční nahrazení takového zásahu. Při zohlednění míry zavinění obžalovaného a duševních a psychických útrap poškozené je jí uplatněný nárok v této části důvodný. Takto přiznaná náhrada zohledňuje i princip proporcionality mezi závažností vzniklé újmy a předpokládanými majetkovými poměry a budoucími příjmy obžalovaného, současně stanovená výše se neprojevuje nepřiměřenou tvrdostí proti škůdci. Poškozenou požadovaný nárok na náhradu nemajetkové újmy je tak plně opodstatněn a při existenci příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vznikem takové újmy poškozené, jí byl správně přiznan a v odpovídající výši určen. Proto v této části, byť v samostatném výroku, byl odvolacím soudem přiznaný nárok postupem dle § 228 odst. 1 trestního řádu zopakován.

Ve vztahu k odvolání poškozené v části, s níž byla odkázána na řízení ve věcech občanskoprávní, odvolací soud doplnil dokazování výsledkem znalce MUDr. Igora Fargaše, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, a jako listinný důkaz přečetl posudek MUDr. Petra Hona, znalce z oboru zdravotnictví, specializace neurologie, intenzivní medicína. V této části z odvolání poškozené bylo zřejmé, že tato již

nepožaduje původně uplatněnou náhradu bolestného v částce 204.000 Kč, ale požadovala náhradu nemateriální újmy spočívající ve ztížení společenského uplatnění v částce 120.000 Kč. Z procesního hlediska lze doplnit, že posudek MUDr. Hona, předložený obhajobou obžalovaného, byl prováděn jako listinný důkaz z důvodu nesplnění procesních náležitostí na takový posudek ve smyslu § 110a trestního řádu, neboť tento neobsahoval doložku o poučení znalce. Odvolací soud po výslechu znalce MUDr. Fargaše pak nevyhověl návrhu obhajoby obžalovaného na osobní výslech znalce MUDr. Petra Hona, neboť s ohledem na přečtené závěry z jeho posudku ve spojení se závěry, které vyplynuly z výpovědi znalce MUDr. Fargaše považoval takový důkaz již za nadbytečný. Z výpovědi znalce MUDr. Fargaše vyplynulo, že ten vyšel při stanovení ztížení společenského uplatnění u poškozené A.B. při bodovém ohodnocení z položky č. 014 vyhlášky č. 440/2001 Sb. a při neexistenci specifické položky pro následky poškozené vycházel z položky Vážné mozkové nebo duševní poruchy po těžkém poranění hlavy, vzhledem ke klidovému stavu epilepsie poškozené zhodnotil postižení na 1000 bodů. MUDr. Hon ve svém posouzení naopak konstatuje, že využití této položky je nesprávné, když u poškozené nelze její stav podřadit pod užitou diagnosu Jiná generalizovaná epilepsie, protože u poškozené se o epilepsii nejedná. K tomuto rozporu byl přeslechnut znalec MUDr. Fargaš před odvolacím soudem, kde argumentoval odbornou literaturou se setrváním na svých závěrech, současně ovšem uvedl, že neměl možnost přeslechnout poškozenou k ověření určitých duševních stavů, které bývají s takovou diagnózou spojovány a že bylo vycházeno ze zpráv k poškozené naposled opatřených v lednu 2015. Při uvedených rozporech a i při závěrech, které vycházejí i ze znaleckého posudku prof. Hirta, který také uvedl, že k ověření dalších možných následků u poškozené je v tomto pohledu třeba její další vyšetření, bylo na místě s ohledem na nutnost dalšího rozsáhlejšího dokazování, které přesahuje rámec trestního řízení, odkázat poškozenou v této části se zbytkem jejího nároku na řízení ve věcech občanskoprávních. Tento výrok byl učiněn postupem dle § 229 odst. 2 trestního řádu, když, jak uvedeno, uplatněný nárok je také nárokem z nemajetkové újmy a částečně bylo takto uplatněnému nároku poškozené vyhověno.

V ostatních částech neshledal tedy odvolací soud důvod ke změně rozhodnutí soudu I. stupně. Vzhledem k tomu, že odvolání poškozené pak v žádné části vyhověno nebylo, bylo na místě její odvolání jako nedůvodné postupem dle § 256 trestního řádu zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů, po částečném zrušení napadeného rozsudku, rozhodl odvolací soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 19. května 2016

JUDr. Radomír Koudela, v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Vít Krchňáček
soudce

Za správnost vyhotovení:
Hana Heliová